

ŚWIATOWY ZWIĄZEK
POLSKICH ŻOŁNIERZY ŁĄCZNOŚCI
ZARZĄD GŁÓWNY

05-131 Zegrze
r-k bież. w XV O/PKO bp WARSZAWA

Nr 10201156-192008-270-1-111

KOMUNIKAT Nr 8

1. Z życia Związku

Na nasz apel zamieszczony w Komunikacie nr 7 a dotyczący sporządzenia listy łącznościowców - Kawalerów Orderu Virtuti Militari, odpowiedział por. Jerzy JEŃDRZEJEWSKI z Łodzi. Podał nazwiska łączniczek Komendy Okręgu Łódź ZWZ-AK: Janiny ŻYZNIEWSKIEJ i Wandy GOEDEL. Obie zamordowane w Oświęcimiu-Brzezince, zostały odznaczone pośmiercią. Por. JEŃDRZEJEWSKI, kurier Oddz. V Komendy Głównej AK, łączność zagraniczna „Zagroda”, odcinek „Południe” - jest również Kawalerem Orderu VM.

Pan doc dr.hab.inż. Jacek KIJAK - członek naszego Związku - przysłał dokumenty potwierdzające odznaczenie Orderem VM swego ojca plk. Stefana KIJAKA. Plk KIJAK rozpoczął służbę we wrześniu 1914 r. jako telefonista 3 p.p. II Brygady Legionów Polskich. Po bitwie pod Kaniowem dostał się do niewoli niemieckiej, a w styczniu 1919 r. wstąpił do WP i służył w I Batalionie Telegraficznym w Warszawie. Od 1920 do 1937 r. pełnił służbę w organach zaopatrzenia dochodząc do stanowiska szefa Kierownictwa Zaopatrzenia Wojsk Łączności. W kampanii wrześniowej był I-szym z-cą Dowódcy Łączności MSWojsk. Po internowaniu w Rumunii przedostał się do Francji a następnie Wielkiej Brytanii, gdzie był z-cą, a od 1944 r. Komendantem Centrum Wyszkożenia Łączności.

W 1947 roku wrócił do Kraju i został kierownikiem Głównej Katedry Technicznej NOT. Orderem VM został odznaczony 17 maja 1922 r. Zmarł 15.08.1957 r. i został pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach.

Posiadamy również dokumenty Kawalera Orderu VM płk dy hab. inż. Tadeusza POPLAWSKIEGO, który jako podchorąży SPL walczył we wrześniu 1919 r. na przyczółku Zegrze, a następnie w obronie Warszawy. W 1945 r. jako oficer 4 pl brał udział w operacji berlińskiej, a później pełnił służbę w OW Lublin SPR i OSŁR Zegrze (pomocnik k. ta ds. techn.) oraz jako z-ca Komendanta WAT i w końcu Komendant Wydziału Zaprawniczego tej uczelni.

Ponawiamy apel o nadsyłanie danych o łącznościowcach odznaczonych tym najwyższym bojowym orderem, gdyż oni stanowią widome świadectwo wkładu Wojsk Łączności w wysiłek zbrojny naszego Narodu.

☞ Pan mjr mgr inż. Kazimierz MALINOWSKI ponownie zasilł nasze archiwum cennymi dokumentami. Przekazał nam kilkaset stron rękopisów i maszynopisów oraz zdjęcia dotyczące funkcjonowania Łączności w Obwodzie Warszawa AK. Pęczniewą archiwalną teczkę z napisem „Konspiracja” i czekającą na historię, któryby się podjął opracowania historii łączności w Armii Krajowej.

☞ Pan płk mgr inż. Marian MALEC (były oficer 15 Brygady Radioliniowo-Kablowej w Sieradzu, a później szef Przedstawicielstwa Wojskowego w Radomskiej Fabryce Telefonów) przekazał nam pamiątkowy album okolicznościowy z 1938 roku. Na tytułowej stronie tego oprawionego w skórę albumu widnieje dedykacja i 23 podpisy pracowników Ministerstwa Poczty i Telegrafów, wśród których można znaleźć nazwiska znakomitych łącznościowców wojskowych. Album został wydany z okazji piątej rocznicy objęcia stanowiska ministra Poczty i Telegrafów przez oficera łączności płk. Emila KALINSKIEGO. Przyszły minister urodził się 17.10.1890 r. w Łodzi. Ukończył gimnazjum w Lublinie, a następnie studiował na Politechnice Lwowskiej i w Wiedniu. W sierpniu 1914 r. wstąpił do I Brygady Legionów Polskich, gdzie został łącznościowcem. Jego wspomnienia z tego okresu publikowane były w Biuletynie Łącznościowca nr 3/96. W Łączności Legionowej pełnił różne funkcje aż do zicy referenta łączności Komendy Legionów. Po kryzysie przewrętowym uniknął internowania w Beniaminowie i powrócił

do Łodzi, gdzie pracował zawodowo i prawdopodobnie działał w POW. W listopadzie 1918 r. wstąpił do Wojska Polskiego i w stopniu kapitana brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej m.in. na stanowisku szefa łączności Frontu Litewsko-Białoruskiego. Po zakończeniu wojny skierowany do Dep. VI Technicznego MSWojsk. W 1922 r. kończy studia na Politechnice Lwowskiej, uzyskuje dyplom inżyniera elektrotechnika i awans do stopnia majora. W lipcu 1926 r. obejmuje stanowisko komendanta Obozu Szkolnego Wojsk Łączności w Zegrzu i pełni tę funkcję do października 1927 r. Wraca następnie do Dep. VI MSWojsk. na stanowisko szefa Wydziału Łączności. W 1930 r. został wyznaczony na stanowisko dowódcy I Grupy Łączności. Podległy mu wówczas: Pułk Radiotelegraficzny w Warszawie, kadry 3 BT w Grodnie, 4 BT w Brześciu, 8 BT w Toruniu, 6 komp. szkol. łączn. w Krasnymstawie oraz plutony radiotelegraficzne dalekiego radio-wywiadu: pierwszy w Warszawie, drugi w Wilnie, trzeci w Różewie k. Stargardu i szósty w Równem. Po śmierci Ignacego BOERNERA, na osobiste polecenie marsz. PIŁSUDSKIEGO, płk inż. KALIŃSKI w kwietniu 1933 r. objął stanowisko ministra Poczty i Telegrafów. Rozmowę Marszałka z nowym ministrem oraz całą, przyspieszoną procedurę mianowania, opisuje ówczesny szef Gabinetu Marszałka płk KORWIN-SOKOŁOWSKI w swoich wspomnieniach pt. „Fragment wspomnień 1910-1945”. We wrześniu 1939 r. min. KALIŃSKI był - wraz z całym rządem RP - internowany w Rumunii. Po wojnie wrócił do Kraju. Dalszych jego losów nie znamy.

☞ Pan Kazimierz SZYDŁOWSKI, który w sposób ciągły zasila nasze zbiory, przekazał nam drugi numer paryskich Zeszytów Historycznych, a w nim relację o pobycie marsz. RYDZA ŚMIGŁEGO w Rumunii i na Węgrzech w latach 1939-41. Jak wiadomo, Marszałek - po kampanii wrześniowej internowany w Rumunii - przedostał się potajemnie na Węgry, skąd w 1941 roku przybył do Warszawy. Przerzut z Rumunii na Węgry zorganizowała grupa oficerów legionowych, wśród których był również łącznościowiec ppłk Romuald NAJSAREK - postać znacząca wśród łącznościowców II Rzeczypospolitej. Urodzony 3.02.1897 r. w Brzesku woj. krakowskie, podczas studiów w Akademii Handlowej wstąpił do Związku Strzeleckiego i w sierpniu 1914 r. został łącznościowcem w I Brygadzie Legionów Polskich. Przeszedł cały szlak bojowy Brygady, a w 1917 roku, po kryzysie przysięgowym, został wcielony do armii austriackiej i skierowany na Balkany. Tam

odbył przeszkolenie w Szkole Oficerów Piechoty. W listopadzie 1918 roku wstąpił do Wojska Polskiego i został wyznaczony na stanowisko d-cy komp. Telegraficznej 8 DP a następnie 4 DP. Za męstwo wykazane w wojnie polsko-bolszewickiej był dwukrotnie odznaczony Krzyżem Walecznych. Podporucznikiem mianowany w styczniu 1919 r., a kapitanem we wrześniu 1920 r. Po zakończeniu działań wojennych został wyznaczony na stanowisko Szefa Łączności DOK IX w Brześciu n. Bugiem. Odbył przeszkolenie na kursie dla oficerów łączności i dokonał studia w Akademii Handlowej. Awansowany do stopnia majora objął w lutym 1927 r. stanowisko dowódcy oddziałów szkolnych Obozu Szkolnego Wojsk Łączności w Zegrzu. W 1930 r. rozpoczął studia w WSWoj, a po jej ukończeniu objął dowództwo 7 Batalionu Telegraficznego w Poznaniu. W 1936 r. mianowany podpułkownikiem, wrócił do Zegrza (do CWL) na stanowisko Dyrektora Nauk. W kampanii wrześniowej był Dowódcą Łączności - utworzonego w czasie działań - Frontu Południowego. Internowany w Rumunii, przedostał się na Węgry, gdzie prawdopodobnie przebywał do końca wojny. Wrócił do Kraju. W 1946 roku był komendantem Straży Portowej w Gdyni. Dalszych losów ppłk. Romualda NAJSARKA nie znamy.

☞ W styczniu b.r. rozesłaliśmy (i będziemy kontynuować) nasze wydawnictwa do: Szefostw Łączności i Informatyki Okręgów Wojskowych i Rodzajów Sił Zbrojnych, Brygad Łączności oraz Pułków Dowodzenia. Apelujemy przy okazji do Szefów i Dowódców o współpracę i przesyłanie nam relacji z ważnych wydarzeń w życiu Wojsk Łączności, które żywo interesują nasze środowisko. Przesłaliśmy również te wydawnictwa do: Urzędu ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych, Departamentu Społeczno-Wychowawczego MON oraz do Centralnej Biblioteki Wojskowej. W tym przypadku chcemy udostępnić, do ewentualnego wykorzystania, fragmenty historii Wojsk Łączności oraz przekazać informację o kierunkach naszej działalności edytorskiej. W odpowiedzi otrzymaliśmy pismo od Kierownika Urz. Ds. KiOR Pana prof. Adama DOBRONSKIEGO, które prezentujemy. Liczymy na to, że będziemy mogli skorzystać z przychylności Pana Ministra, szczególnie w obliczu wyschnięcia dotychczasowego źródła bezpłatnych usług poligraficznych jakie świadczyła nam WSOWI.

URZĄD DO SPRAW KOMBATANTÓW
I OSÓB REPRERSONOWANYCH
00-921 Warszawa-53, ul. Krucza 36
tel. centr. 695 90 00, 695 90 00, fax 625 34 14

98107617197

Warszawa 23.01.1997 r.

Pan Prezes płk Stanisław Markowski
Światowy Związek Polskich
Żołnierzy Łączności

Szanowny Panie

Serdecznie dziękuję za list i informacje na temat działalności Związku. Gratuluję tak aktywnej działalności, życząc sukcesów w swych działaniach edycyjnych, dzięki którym odkrywamy nieznaną dotąd kartę naszej historii. Zapewniam, iż w ramach działalności Urzędu d/s Kombatantów i Osób Represjonowanych jesteśmy wyczuleni na udzielanie pomocy w tego typu dążeniach w miarę naszych możliwości.

Łączę wyrazy szacunku

Kierownik Urzędu d/s Kombatantów
i Osób Represjonowanych

prof. Adam Dobroński

☞ Środowiska kombatanckie, szczególnie w dużych miastach, mają ustawiczne kłopoty z uzyskaniem pomieszczeń dla celów organizacyjnych. Dotyczy to i naszego Związku m.in. w Warszawie. Koledzy z Oddziału Warszawa „Rakowiecka” spotykali się dotychczas w czasie zebrań koła ZBZZ przy SWI.11, gdzie nie można było załatwić wielu spraw organizacyjnych dotyczących wyłącznie naszego Związku. Dało się to szczególnie odczuć w tragicznym dla Oddziału okresie, gdy w krótkim odstępie czasu zmarli dwaj członkowie zarządu Oddziału: kol. Mieczysław BĄK - o czym pisaliśmy w Komunikacie nr 7 oraz kol. Henryk KMIOTEK - o czym piszemy w tym Komunikacie. Nie mieliśmy lokalu gdzie można by zorganizować wybory uzupełniające i omówić sprawy organizacyjne. Z pomocą nam przyszli nasi koledzy łącznościowcy w mundurach. Pan pułkownik dr inż. Józef IWANOWICZ, dowódca Jednostki Wojskowej 3211 udostępnił nam piękne pomieszczenie w kompleksie koszarowym posiadającym 50-letnie tradycje łącznościowe tworzone przez 5 pułk łączności MON, 1 Brygadę Łączności, samodzielny batalion łączności MON, batalion łączności WSD 1 pułku łączności oraz Węzeł Łączności MON. Większość członków Oddziału Warszawa „Rakowiecka” odbyła w tych koszarach znaczną część swej żołnierskiej służby. Panu Pułkownikowi IWANOWICZOWI składamy gorące podziękowanie za życzliwe potraktowanie naszych potrzeb. Dziękujemy również panom: ppłk. PIWOWARCZYKOWI i ppłk. Rez. TRACZYKOWI za zapewnienie technicznej pomocy przy organizacji naszych spotkań.

23 kwietnia, w nowym lokalu, odbyło się zebranie Oddziału „Rakowiecka” naszego Związku poświęcone wyborowi nowego zarządu. Prezesem pozostał kol. płk Bernard MIENKOWSKI. Na sekretarza wybrano kol. płk. Józefa WOJCIECHOWSKIEGO, a na skarbnika kol. płk. Mieczysław KLUKĘ. Nowemu zarządowi życzymy sukcesów w pracy i osobistej satysfakcji z pełnienia tych społecznych funkcji.

☞ Na wspomnianym wyżej zebraniu zaprezentowano kilkadziesiąt zdjęć z historii OSŁ w Sieradzu z lat 1946-50. Wywołało to refleksje u obecnych na sali absolwentów tej Szkoły. Okazało się, że historia powojennego szkolnictwa łączności posiada „czarną dziurę” obejmującą właśnie okres sieradzki. A Przecież Szkołę w Sieradzu (najpierw OSŁ, a potem OSŁP) ukończyło - w latach 1946-1955 - kilkuset łącznościowców, którzy wraz z absolwentami Ruzana, Zamościa

i Zegrza kładli podwaliny pod dzisiejszy kształt Wojsk Łączności. Postanowiono „skrzyknąć” rozproszonych po świecie „Sieradzaków” i zorganizować koleżeńskie spotkanie w 1998 r. Powołano komitet organizacyjny w składzie: płk Tadeusz SKOCZEK (absolwent z 1947 r. i długoletni wykładowca), płk Kazimierz CIERZNIEMSKI (absolwent z 1951 r.) oraz płk Józef WOJCIECHOWSKI (absolwent z 1955 r.). W imieniu organizatorów zwracamy się z apelem:

DO WSZYSTKICH
DOWÓDCÓW, WYKŁADOWCÓW
oraz ABSOLWENTÓW OSŁ i OSŁP w Sieradzu!

Minęło wiele lat od chwili kiedy opuściliśmy nasz Sieradz. Siwizna pokrywa nasze skronie, zacierają się w pamięci lata spędzone w Szkole i kruszeją nawiązane wówczas więzy przyjaźni. Dokąd jeszcze wiek nie przyniósł nas do ziemi, spotkajmy się by odświeżyć wspomnienia młodości! Popatrzmy na siebie - może już ostatni raz i wspomnijmy tych, którzy już od nas odeszli! Jeżeli zaakceptujecie KOLEDZY ten pomysł, to moglibyśmy się spotkać na przełomie maja i czerwca 1998 roku. Jesteśmy pewni, że obecni gospodarze Sieradza użyją nam jednolitej gościnności i będziemy mogli jeszcze raz „przedeptać” nasze podchorążackie ścieżki a młodym kolegom opowiedzieć „jak to drzewiej bywało”.

Wszyscy zainteresowani naszą inicjatywą mogą się zgłaszać na adres:

Tadeusz SKOCZEK
ul. Dwudziestolatków 14 m.24
02-157 Warszawa
tel. 846 29 96.

W zgłoszeniu prosimy podawać: stopień wojskowy, nazwisko i imię, dokładny adres, numer telefonu wraz z numerem kierunkowym oraz rok promocji. Zgłoszenia przyjmujemy do końca 1997 roku, by mieć czas na przygotowanie imprezy i przekazanie Kolegom ustaleń organizacyjnych.

ZAPRASZAMY!

Wszystkich Szefów i Dowódców, do rąk których trafi ten Komunikat, bardzo prosimy o udostępnienie go swoim Kolom ZBZZ i rozpropagowanie apelu w podległych jednostkach i instytucjach.

Wszystkich Kolegów, do których dotrze ten apel, prosimy o rozpowszechnienie go wśród znanych im absolwentów sieradzkich szkół.

☞ Wyższa Szkoła Oficerska Wojsk Łączności dożywa swych ostatnich dni. Formalnie przestanie istnieć z dniem 1 września 1997 r. Faktycznie kończy swój żywot w dniu ostatniej promocji, czyli 28 czerwca 1997 r. Następną promocją oficerów łączności odbędzie się w Wojskowej Akademii Technicznej. Na ostatnią zegrzyńską promocję zapraszamy w imieniu Komendy Szkoły wszystkich, którzy są związani emocjonalnie z tym jedynym na mapie Polski miejscem, w którym od 78 lat (z okupacyjną przerwą) tętniło podchorążackie życie, z którego poszło w świat kilkanaście tysięcy łącznościowców stanowiących w czasach pokoju i wojny ten „nerw”, bez którego Armia jest tylko bezużytecznym skupiskiem ludzi i żelaza.

Bezłitosne bywają wyroki historii ale życie toczy się dalej. W dniu promocji stanie na placu apelowym 229 młodych ludzi, którzy zamkną historię Zegrza i będą stanowili zastrzyk świeżej krwi dla Wojsk Łączności. Stańmy również i my, dla których Zegrze jest symbolem łącznościowych tradycji i miejscem wspomnień naszej młodości.

Uroczystości promocyjne połączone z odsłonięciem drugiej tablicy na naszym pamiątkowym obelisku, rozpoczną się 28 czerwca o godz. 10.00. Komenda Szkoły nie ma już możliwości zapewnić noclegi dla przyjezdnych spoza Warszawy. Posiłki (również gorące) zapewnią istniejące bufety.

☞ Jak podaliśmy w Komunikacie nr 7, pomimo likwidacji WSOWŁ, siedziba naszego Związku i archiwalne zbiory Muzeum Wojsk Łączności pozostają w Zegrzu. Przyszły gospodarz koszar WSOWŁ p. płk Jerzy STWORA bardzo życzliwie potraktował nasze potrzeby i zapewnił przydzielenie odpowiedniego lokum. Oprócz zgromadzonych w archiwum dokumentów musimy się zaopiekować historyczną spuścizną Szkoły gromadzoną przez lata na Sali Tradycji i w Bibliotece Naukowej. Jest to kilkadziesiąt prac dyplomowych dotyczących

historii Wojsk Łączności, prawie czterdzieści opasłych kronik z historii Zamościa, Sieradza i Zegrza, wiele wydawnictw okolicznościowych a także ponad setka instrukcji z lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych przekazanych wcześniej przez Szefostwo Wojsk Łączności z przeznaczeniem dla Muzeum. To wszystko zostanie w Zegrzu jako tworzywo do opracowania historii naszych wojsk.

Część wystawiennicza zostanie, w najbliższym czasie, przekazana do Legnicy, która staje się spadkobierczynią tradycji szkolnictwa łączności. Łącznościowa historia Legnicy rozpoczęła się w 1966 r. kiedy to w obiektach po Oficerskiej Szkole KBW powołano do życia Podoficerską Szkołę Zawodową Wojsk Łączności. W 1968 r. przemianowano ją na 14 Ośrodek Szkolenia Wojsk Łączności. W ramach kolejnej reorganizacji w 1976 r. powstał Centralny Ośrodek Szkolenia Wojsk Łączności i wreszcie w 1994 r. powołano Centrum Szkolenia Łączności. Jak z tego wynika, już 31 lat w Legnicy trwa szkolenie kadr łączności. W tym okresie przez sale wykładowe i szkolne obiekty terenowe przewinęło się ponad 26 tysięcy łącznościowców. Potencjał kadrowy Wojsk Łączności zasililo m in :

- 937 oficerów rezerwy (SOR);
- 3990 podchorążych rezerwy (SPR);
- ponad 5.000 chorążych;
- ponad 6.000 podoficerów zawodowych;
- prawie 1.000 mechaników sprzętu łączności;
- ponad 9.000 uczestników różnego rodzaju krótkoterminowych kursów specjalistycznych.

Absolwenci legnickich szkół pełnią służbę we wszystkich Okręgach Wojskowych i Rodzajach Sił Zbrojnych, w sztabach, jednostkach liniowych i w garnizonych węzłach łączności. Biorą liczny udział w misjach pokojowych poza granicami Polski. Wszędzie są wysoko oceniani jako żołnierze i specjaliści łączności. Wysoki poziom przygotowania absolwentów jest rezultatem pracy doskonałej kadry dowódczej i dydaktycznej kierowanej przez kolejnych komendantów. Na tą funkcję wyznaczano zawsze znakomitych i doświadczonych oficerów. Obowiązki komendanta w Legnicy pełnili kolejno:

- płk dypl. Czesław ROMAN (1966-67);
- płk Edward KULPIŃSKI (1967-85);
- płk mgr inż. Józef SUŁKOWSKI (1985-89).

Od 1989 r. komendantem Centrum Szkolenia Łączności jest płk dypl. Jerzy CEGLAREK. Tradycje wojskowego szkolnictwa łączności przechodzą w dobre ręce. Niech to stanowi pociechę dla wszystkich, którzy boleją nad utratą Zegrza.

☞ Wraz z końcem działalności WSOWL tracimy głównego sponsora naszych wydawnictw. Liczymy na to, że następny Biuletyn oraz jesienny Komunikat będziemy mogli wydrukować na dotychczasowych zasadach. Od przyszłego roku musimy opłacić wszystko co będziemy chcieli wydać. A mamy zamiar kontynuować wydawanie Komunikatów, Biuletynów (Przeglądów Łączności) oraz następnych zeszytów z historii Wojsk Łączności. Ze wstępnych kalkulacji wynika, że jedynie koszty Komunikatów będzie można pokryć ze składek członkowskich, na pozostałe wydawnictwa nie będzie nas stać. Dlatego też zwracamy się do wszystkich czytelników o wpłaty na fundusz wydawniczy. Nie możemy określić w tej chwili jakie będą koszty poszczególnych pozycji, gdyż to zależy m.in. od wielkości nakładu. Dla przybliżonego określenia tej wielkości musimy wiedzieć kto z Państwa zechce nadal otrzymywać Biuletyny i zeszyty historii? Jako rodzaj deklaracji potraktujemy, dokonanie do końca roku, wpłaty na fundusz wydawniczy. Dokąd nie określimy rzeczywistej ceny każdego z wydawnictw, wysokość wpłaty jest dowolna. Koła i oddziały powinny dokonać wpłaty zbiorowej i określić liczbę zamawianych egzemplarzy. Wszyscy, którzy dokonali w tym roku wpłaty ponad obowiązującą składkę, będą automatycznie potraktowani jako przyszłorocznicy abonenci.

II. Listy od czytelników

Napisała do nas p. Olga PUSZKAR, absolwentka trzeciego kursu Juzistek z 1930 roku. A oto fragment listu:

„Smutno mi z powodu tak przykrego losu Zegrza. Moim zdaniem to bardzo niefortunny pomysł. Przez to zniszczy się długoletnią tradycję prestiżowej uczelni łączności. Pociągnie to za sobą duże koszty, niepożądane w tak trudnym finansowo czasie i brutalną dewastację pięknego Zegrza przystosowanego do fachowego nauczania wiedzy z dziedziny łączności. Żał mi Zegrza, że będzie musiało przeżyć okrutną tragedię wyrwania z korzeniami

tętniącego rytmu naukowego życia z serc dowódców, wykładowców, studentów i społeczeństwa, dla którego Zegrze to symbol braterskiej łączności. Ja osobiście bardzo to przeżywam i nie mogę się z tym pogodzić. Dla mnie pobyt w Zegrzu, na kursie Juza to najpiękniejszy fragment mojego życia, bo mimo twardej szkoły i dyscypliny - było bardzo przyjemnie. Nie trzeba było się martwić co się będzie jadło na obiad czy kolację - jednym słowem o codzienny byt, ale tylko o dobre stopnie.Pragnęłabym choć raz jeszcze być w Zegrzu.”

Red. Droga Pani Olgo! Jest okazja. Zapraszamy na promocję.

III. Z żałobnej karty

☞ 19.12.1996 r. zmarł w Londynie prof. dr inż. Mieczysław SAS-SKOWROŃSKI. Ur. 24.02.1920 r. w Stanisławowie, w 1938 r. wstąpił do Szkoły Podchorążych Łączności w Zegrzu. Brał udział w kampanii wrześniowej i po jej zakończeniu przedostał się do Francji. Po klęsce Francji przedostał się do Syrii i wstąpił do Samodzielnej Brygady Strzelców Karpackich. Brał udział w kampanii libijskiej. W obronie Tobruku - w stopniu sierż. pchor. - był d-cą plut. łączności 1 dywizjonu Karpackiego Pułku Artylerii. Za udział w walkach pod Bardią odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari. Od maja 1942 r. służył w 3 Karpackim Batalionie Łączności. W bitwie o Monte Casino był - w stopniu podporucznika - dowódcą plutonu radiotelegraficznego. Brał udział w walkach 3 DSK nad Adriatykiem. Został ciężko ranny w czasie niemieckiego nalotu na Loretto. Po operacji i rehabilitacji w Anglii wstąpił na wydział mechaniczny politechniki w Edynburgu. Studiował następnie inżynierię wodną i lądową w Londynie, gdzie uzyskał tytuł doktora nauk technicznych. Budował drogi w Anglii i w Kenii. W latach 1975-1982 był ministrem w rządzie RP na uchodźstwie. W latach 1986-1992 był profesorem i rektorem Polskiego Uniwersytetu na Obczyźnie (PUNO). Aktywnie działał w organizacjach kombatanckich. Był ostatnim przewodniczącym Rady Głównej Związku Karpatczyków w Londynie.

☞ 5.04.1997 r. zmarł w Warszawie mjr mgr inż. Jan BARANOWSKI. Ur. 19.10.1910 r. w Sierpcu gdzie w 1930 r. uzyskał maturę. Rozpoczął studia na

wydziale matematycznym Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1932/33 ukończył Szkołę Podchorążych Rezerwy Łączności w Zegrzu, a następnie wstąpił na wydział elektryczny Politechniki Warszawskiej, gdzie w kwietniu 1939 r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka. W międzyczasie - po dwukrotnych ćwiczeniach wojskowych - awansował do stopnia ppor. rezerwy. W czerwcu 1939 r. przyjął propozycję MSWojsk i wstąpił do zawodowej służby wojskowej w 1 Batalionie Telegraficznym w Zegrzu. W kampanii wrześniowej był dowódcą plutonu w 5 kompanii telefoniczno-kablowej Samodzielnej Grupy Operacyjnej „NAREW”, a następnie dowódcą 5 kompanii łączności 50 DP (rezerwowej) w GO „POLESIE” gen. Franciszka KLEEBERGA. Po kapitulacji zbiegł z obozu jenieckiego w Radomiu i przedostał się do Warszawy gdzie włączył się do konspiracji w SZP, ZWZ, AK. Wyznaczony na oficera łączności Obwodu Praga, w końcu 1941 r. został przeniesiony na stanowisko szefa łączności Obwodu V Mokotów. Szkolił grupy harcerek na instruktorki i do służby w sieci gońców. Po wybuchu Powstania, 4 sierpnia, opuścił - wraz z dowództwem V Obwodu - Warszawę i organizował łączność dla oddziałów w Lasach Chojnowskich. Po upadku Powstania został wyznaczony na szefa łączności Podokręgu Piotrków. 5 maja 1945 r. aresztowany przez NKWD został skazany na karę śmierci zamienioną następnie na 15 lat obozu specjalnego w ZSRR. Przebywał w więzieniach: w Poznaniu, Rembertowie, Rawiczu i na Rakowieckiej. Zwolniony na podstawie amnestii w listopadzie 1945 roku. W 1946 r. złożył egzamin magisterski na Politechnice Warszawskiej i rozpoczął pracę w Dyrekcji Technicznej Polskiego Radia. Od 1951 r. pracował w Państwowych Wydawnictwach Technicznych skąd odszedł na emeryturę. Do 1989 r. pracował w Lidze Obrony Kraju. Działal aktywnie w organizacjach społecznych, głównie kombatanckich. Współorganizował Środowisko Wojsk Łączności. Był aktywnym członkiem Środowiska Kleeberczyków, Światowego Związku Żołnierzy AK oraz Światowego Związku Polskich Żołnierzy Łączności. Zorganizował w Warszawie Koło Przyjaciół Ziemi Sierpeckiej. Został odznaczony: Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari, Krzyżem Walecznych, Medalem Wojska, Krzyżem Armii Krajowej, Warszawskim Krzyżem Powstańcym oraz wieloma medalami i odznakami za pracę społeczną. Przekazał wiele cennych przedmiotów i dokumentów z okresu konspiracji do Muzeum Wojsk Łączności.

Został pochowany na cmentarzu ewangelicko-augsburskim w Warszawie.

☞ 9 lutego 1997 r. zmarł w Warszawie plk inż. Henryk KMIOTEK. Ur. 11.10.1928 r. w Czarnkowie. W czasie okupacji mieszkał i pracował w Międzychodzie, gdzie po wyzwoleniu ukończył gimnazjum i liceum. W 1949 r., po uzyskaniu matury, został powołany do wojska i odbył przeszkolenie w Szkolnej Kompanii Oficerów Rezerwy Łączności w Zegrzu. W 1950 roku, rozkazem ówczesnego ministra Obrony Narodowej (marsz. Rokossowskiego), powołany - wraz z absolwentami wszystkich SKORów w Wojsku Polskim - do służby zawodowej, otrzymał pierwszy stopień oficerski, w pierwszej powojennej promocji w Zegrzu. Skierowany do 11 p.p. 4 Dywizji Piechoty w Krośnie Odrzańskim pełnił tam służbę na stanowiskach: d-cy plutonu radio, d-cy kompanii łączności i szefa łączności pułku. W 1954 r. zdał egzamin wstępny do Wojskowej Akademii Technicznej, którą ukończył w 1959 r. Skierowany do służby w 5 pł MON w Warszawie pełnił tam obowiązki d-cy komp. szkolnej. W 1960 r. został przeniesiony do Szefostwa Wojsk Łączności MON, gdzie w pionie łączności stacjonarnej doszedł do stanowiska szefa Oddziału Radiowego. Po czterdziestu latach służby odszedł w stan spoczynku w 1989 roku. Aktywnie działał w ZBZZ i Światowym Związku Polskich Żołnierzy Łączności. Odznaczony: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi i wieloma medalami wojskowymi. Został pochowany na cmentarzu w Wólce Węglowej.

☞ 16 marca 1997 r. zmarł w Łodzi Edward DASZKIEWICZ członek naszego Związku, urodzony 5.06.1923 r. Był żołnierzem 5 Karpackiego Batalionu Łączności 5 DSK w II Korpusie gen. Andersa. Brał udział w bitwie o Monte Casino i całej kampanii włoskiej II Korpusu. Został pochowany na cmentarzu Zarzew. (Nie posiadamy więcej informacji o zmarłym).

Zęgnamy naszych ZMARŁYCH KOLEGÓW,

CZEŚĆ ICH PAMIĘCI!

☞ Groby naszych poległych i zmarłych Kolegów łącznościowców znajdują się na wielu cmentarzach w Kraju i za granicami Polski. W większości przypadków napisy na nagrobkach nie zawierają informacji o Ich łącznościowym rodowodzie. Zarząd Główny naszego Związku postanowił wykonać pamiątkowe proporzycyki, które w dniu Święta Zmarłych będą umieszczane na grobach łącznościowców.

Wszystkich kolegów, którzy znają takie groby, prosimy o zgłaszanie potrzeb na te proporzycyki.

U W A G A !

Numer naszego konta bankowego uległ zmianie. Podajemy nowy numer:

ŚWIATOWY ZWIĄZEK
POLSKICH ŻOŁNIERZY ŁĄCZNOŚCI
ZARZĄD GŁÓWNY
05-131 Zegrze k. Warszawy
r-k bież. w XV O/PKO bp WARSZAWA
Nr 10201156 - 192008 - 270 - 1 - 111

Przy okazji przypominamy, że nie wszyscy koledzy pamiętali o opłaceniu składek członkowskich za 1996 r. (po 1 zł/mies.)

A oto zapominalscy: Lucjan Ch. ze Stalowej Woli (również za 1995 r.), Cezary D. z Białegostoku, Kazimierz G. z Rzeszowa, Zygmunt H. z Sulechowa, Zenon J. z Warszawy (również 1995 r.), Piotr K. z Konopek, Adam K. z Zawiercia, Edward K. z Sydney (Australia), Andrzej M. z Milicza, Wojciech O. z Warszawy (również 1995 r.) oraz Sylwester Z. ze Zgierza.

Opracował: S. Markowski

Druk: WW WSOWI. Zam. nr 121/97 nakład: 350 egz.